

POLITIEK (IN)VORM:

POLITICS (IN)FORMS:

THE REVELATION OF THE CONCEALED

RENÉE RIDGWAY

ONOMATOPEE 73

**RESULTATEN VAN DE
WET OPENBAARHEID
BESTUUR (WOB)**

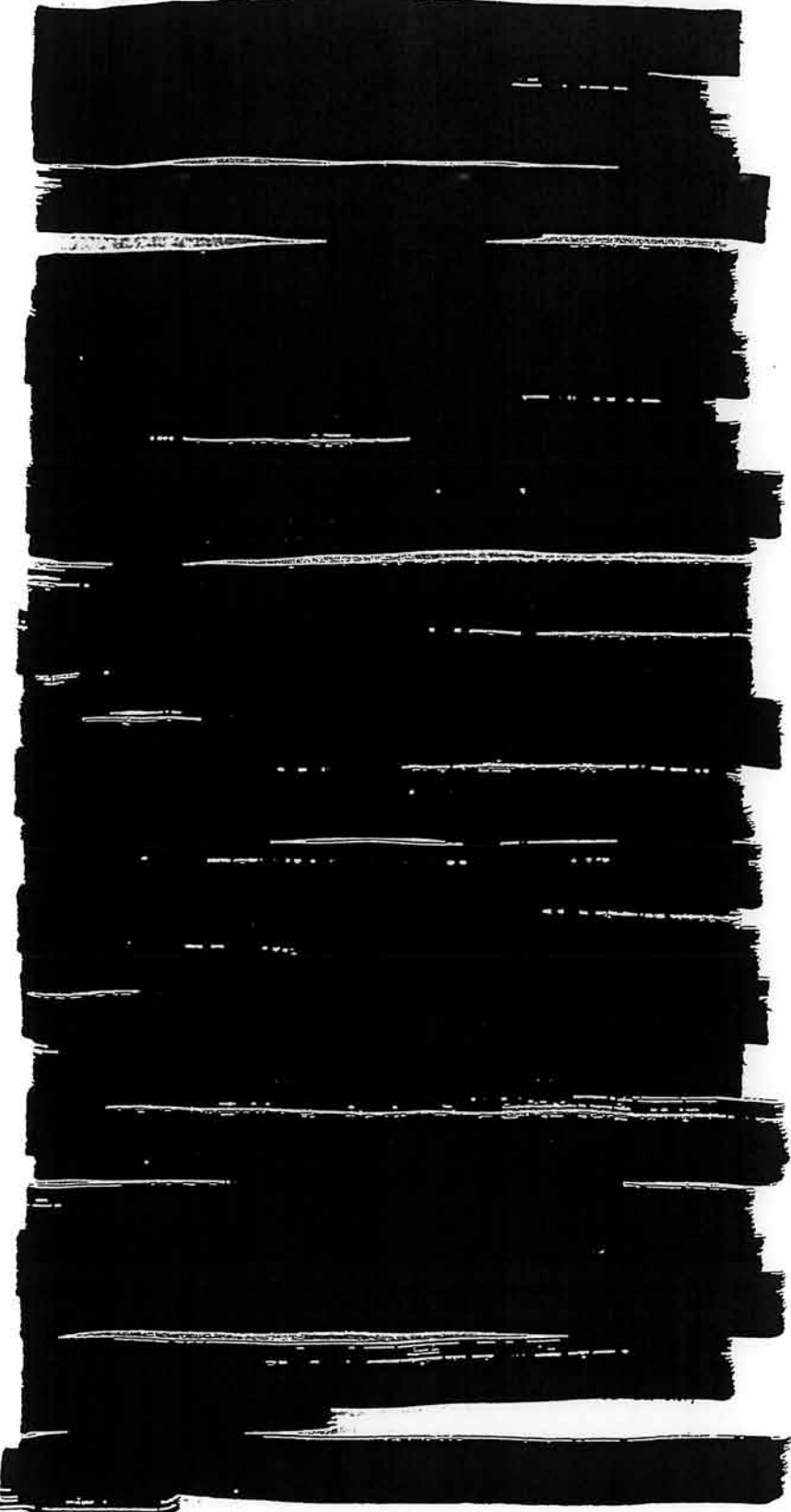
**FREEDOM OF
INFORMATION
ACT RESULTS**

brigadier van politie te Rotterdam,

733.

PL26S4/06-043044

wordt het volgende verklaard:

Performatief Archief

Archief: van het Latijnse archivum; residentie van de magistraat van het Griekse arkhe; commanderen of regeren.

Hal Foster bedacht de uitdrukking ‘archival impulse’, waarbij het verwezenlijken van historiciteit en het verzamelen van data en informatie in het visuele werk door middel van een performatieve handeling naar voren gebracht worden. Deze ‘archiverende impuls’ omvat zaken die worden gevonden maar toch readymade zijn, feitelijk doch fictief, publiek doch privé.¹ In mijn werk als kunstenaar geef ik de voorkeur aan onderzoek. Mijn praktijk draait om het overbrengen van gefilterde informatie en beelden. Gebruikmakend van interviews, statistieken, enquêtes, reportage, veldonderzoek en archiefonderzoek – om de hiaten binnen het ‘feitelijke’ bloot te leggen – triggert mijn werk ruimten van reflectie door de inhoud. Ik raadpleeg veelvuldig archieven en breng vervolgens archiefmateriaal bijeen in contextgevoelige, performatieve ensceneringen. Het hergebruik van dit archiefmateriaal bepaalt de vorm en context van mijn installaties, interventies en publicaties. Je zou dus kunnen spreken van een performatief archief, waarbij het archief wordt geactiveerd en uitgevoerd als kunst.²

‘Zoals veel wetenschappers hebben opgemerkt, is macht en bestuur van fundamenteel belang voor de etymologie van het woord.’³ Archieven zijn een reflectie van de bureaucratische structuur en vaak een werktuig (wapen) gebruikt door de overheid, niet van, door of vóór het volk. Archieven worden bewaard in enorme gebouwen, met een geheime politie om ze te bewaken, betaalde informanten om de informatie te verzamelen en experts om de vervatte kennis te interpreteren en te verspreiden. Het is een manier om de sociale orde te normaliseren en te legitimeren, als ware het een spiegel van de bureaucratische orde. Zulke bureaucratische structuren waren een belangrijk kenmerk van koloniale regimes in de zeventiende eeuw. De Nederlanders waren toen al begiftigde archivariissen en stonden bekend om het ontwikkelen van een effectief, strak ingedeeld bureaucratisch systeem van bestuur in hun koloniën. Ook waren ze berucht om hun bijzondere uitvinding van het categoriseren naar de mate van geheimhouding. Documenten werden geclassificeerd en bestempeld als ‘vertrouwelijk’, ‘zeer vertrouwelijk’, ‘geheim’ en ‘zeer geheim’, waarmee de vraag werd opgeworpen of deze zaken wel echt zo ‘geheim’ waren. De inhoud van de documenten varieerde van de locatie van vijandelijke forten en zaken rond rasservermenging tot misstanden onder plaatselijke beambten, die

Performative Archive

Archive: from the Latin archivum, residence of the magistrate and from the Greek arkhe, to command or govern.

Hal Foster coined the phrase the ‘archival impulse’, whereby the materialization of historicity and a gathering of data and information via the performative surfaces is the visual work. This ‘archival impulse’ contains those things that are found yet readymade, factual yet fictive, public yet private.¹ As an artist who privileges research, my practice is about delivering filtered information and images. Using interviews, statistics and surveys, reportage, field research and archival investigations – in order to expose the gaps within the ‘factual’, my work triggers spaces of reflection via content. I consult archives and re-assemble archival information into context sensitive, performative and visual frameworks. The reuse of this material determines the form and context of my installations, interventions and publications through the performative archive, in which the archive is being activated and performed as art.²

‘Power and control, as many scholars have pointed out, is fundamental to the etymology of the word.’³ Archives are a reflection of bureaucratic structure and often a tool (weapon) used by government, for the government, not of, by or for the people. Expansive and grand buildings house archives, with a secret police to guard them, paid informants to gather the information and experts to interpret and disseminate the knowledge contained within – to normalize and legitimize the social order as a mirror of the bureaucratic order. Such bureaucratic structures were a key feature of colonial regimes in the 17th century. The Dutch were already gifted record keepers and noted for developing an effective, compartmentalized bureaucratic system of control in their colonies. They were also notorious for their very special invention of a type of bureaucracy that was categorized according to the degree of secrecy. These documents were classified and labeled confidential (vertrouwelijk), very confidential (zeer vertrouwelijk), secret (geheim) and top secret (zeer geheim) thereby raising the question whether these items were really ‘secret’ after all. Content ranged from locations of enemy forts, to miscegenation cases, to local misfits and their wrong-doings with the labeling of confidential arising because of the scale of the problems or that officials couldn’t agree.⁴ What was once a secret was five years later common knowledge, or not? And the system that designed the art of compartmentalization is what upheld it, along with its public defenders who, whilst coveting the knowledge, had private access to it. Bureaucrats configured these documents of exclusion and inclusion, organizing the connection between secrecy, law and power.

Literary metaphors come to mind – Franz Kafka’s *The Castle*. Along with piles of copious paperwork, alienation and bureaucracy. K fights against the system, (embodied by the castle) attempting to gain access to a structure he does not understand. Mysterious officials never appear. Instead secretaries or civil servants conduct the transactions. Visually,

Orson Welles' version of Kafka's *The Trial* creates the ultimate chiaroscuro filming of architectural bureaucracy: halls of typists typing, buildings within buildings, creating a labyrinth of shadows and light intertwined. *The Trial* exposes the existential problems from the perspective of the individual confronted with an anonymous state.

‘As Foucault provocatively warned, the archive is neither the sum of all texts that a culture preserves nor those institutions that allow for that record’s preservation. The archive is rather that “system of statements,” those “rules of practice,” that shape the specific regularities of what can and cannot be said.’⁵

Anyone in the Netherlands can request disclosure of information and documents. Governmental organizations receive requests from citizens to obtain documents but also audio recordings, films and photos are subject to the WOB (The Freedom of Information Act: FOIA). Article 2⁶ of the WOB states that governing institutions must carry out their duties and without any form of prejudice, follow the general interest of public access to information. The administrative authority also must ensure that the information provided is accurate, up-to-date and in accordance with the requested information. The governmental organization has officially eight weeks (2 x 4 weeks) to comply otherwise one can appeal for compensation. A governing institution has the right to refuse disclosure based on several grounds: the security of the state, international affairs and the privacy of individuals, etc. But the state frequently chooses to refuse parts of documents and to ‘redact’ certain passages as if they were censoring ‘top secret’ information.

Who is deciding what to refuse and is physically ‘redacting’ the WOB requests? The beleaguered bureaucrat seems to have inadvertently found the role of abstract painter. Using photocopies the chosen colours are either black or white, creating stretches of abstract fields. Certain painterly swatches remain as gaps overlooked or not filled in. One swift swoop with a marker, or a large drip with a pot of Tipp-Ex enables these civil servants to go with the flow so to speak. The stroke of the hand marks unique eradication, in contrast to the redundant patterns blocking out whole sections of a page. Harking back to the ultimate power of the scribe, it is the bureaucrat who composes truth, reality in a split second, deciding what to hide, what to reveal. Foucault aptly points to those things that have been omitted are also part of the archive. Similarly, the WOB results refer to all those missing pages, blank spaces, as the invisibility factor surfaces. What is still readable? What content remains?

de etikettering van vertrouwelijk overtraden vanwege de schaal van de problemen of omdat ze het niet eens konden worden.⁴ Wat eens een geheim was, was vijf jaar later algemene kennis, of niet? En het systeem dat deze kunst van het vergaande indelen voortbracht, was hetzelfde systeem dat het handhaafde, samen met openbaar verdedigers die, terwijl ze de kennis begeerden, privétoegang tot die kennis hadden. Bureau-craten configureerden deze documenten van uitsluiting en insluiting, en zo organiseerden ze het verband tussen geheimhouding, wet en macht.

Literaire metaforen schieten te binnen, zoals Franz Kafka’s *Het Slot*, met stapels overvloedig papierwerk, vervreemding en bureaucratie. Kafka vecht tegen het systeem (belichaamd door het slot) en probeert toegang te krijgen tot een structuur die hij niet begrijpt. Mysterieuze beambten die nooit verschijnen. In plaats daarvan leiden secretarissen of ambtenaren de transacties. Visueel gezien creëert Orson Welles’ versie van Kafka’s *Het Proces* de ultieme clair-obscur verfilming van architectonische bureaucratie (hallen vol typende typistes, gebouwen binnen gebouwen), waardoor een labyrint van met elkaar verweven schaduwen en licht wordt gecreëerd. *Het Proces* legt de existentiële problemen bloot vanuit het perspectief van het individu dat wordt geconfronteerd met een anonieme staat.

‘Zoals Foucault al provocatief waarschuwde, is het archief noch de som van alle teksten die een cultuur bewaart noch die instituties die instaan voor het bewaren van die gegevens. Het archief is eerder dat “systeem van verklaringen”, die “praktijkregels”, die de specifieke regelmatigheden vormgeven van wat wel en wat niet gezegd mag worden.’⁵

Iedereen in Nederland kan om de openbaarmaking van informatie of documenten verzoeken. Overheidsinstanties ontvangen aanvragen van burgers om documenten te verkrijgen maar ook audio opnamen, films en foto’s die vallen onder de WOB (de Wet openbaarheid van bestuur). Artikel 2⁶ van de WOB stelt dat overheidsinstanties hun verplichtingen uit moeten voeren en zonder enige vorm van vooroordeel het algemeen belang van publieke toegang tot informatie moeten volgen. De administratieve autoriteit moet tevens verzekeren dat de informatie die wordt geleverd accuraat is, up-to-date en in overeenstemming is met de aangevraagde informatie. De overheidsinstantie heeft officieel acht weken (tweemaal vier weken) om hieraan te voldoen, anders kan men een beroep doen op compensatie. Een overheidsinstantie heeft het recht om openbaarmaking te weigeren, gebaseerd op verschillende gronden: de staatsveiligheid, internationale zaken en de privacy van individuen, enzovoort. Maar de staat kiest er vaak voor om delen van documenten te weigeren en ‘bewerkt’ sommige passages alsof ze ‘topsecret’ informatie censureren.

Wie besluit wat er wordt geweigerd en wie ‘bewerkt’ de WOB-aanvragen? De belegerde bureaucraat lijkt zomaar de rol van abstracte schilder te hebben aangenomen. Gebruikmakend van fotokopieën zijn de gekozen kleuren altijd zwart of wit, waardoor stukken als abstracte velden worden gecreëerd. Sommige

schilderkunstige stalen blijven zichtbaar als over het hoofd geziene of niet ingevulde hiaten. Een snelle streep met een marker, of een grote druppel uit een potje Tipp-Ex stelt deze ambtenaren in staat om zeged mee te gaan met de stroom. De slag van de hand markeert een unieke uitroeiing, in tegenstelling tot de overbodige patronen die hele delen van een pagina blokkeren. Teruggrijpend naar de ultieme macht van de schriftgeleerde, is het de bureaucraat die waarheid en werkelijkheid in een fractie van een seconde com-poneert, beslist wat te verbergen, wat te onthullen. Foucault wijst er treffend op dat die dingen die zijn weggelaten, ook onderdeel van het archief zijn. Ook de WOB resultaten verwijzen naar al deze ontbrekende pagina’s, spaties, zodra de onzichtbaarheidfactor aan de oppervlakte komt. Wat is er nog leesbaar? Welke inhoud blijft er over?

1 — “The work in question is archival since it not only draws on informal archives but produces them as well.” Foster, Hal, (2004) *An Archival Impulse*. October, Fall, No. 110, Pagina’s 3-22. MIT Press: New York
2 — Ridgway, Renée, interview met Simon Ferdinando, juli 2010, Amsterdam. See also Suzanne Lacy, *Performing archive*.
3 — Echevarria, Roberto Gonzalez (1990) Myth and Archive: *A Theory of Latin American Narrative*. Cambridge University Press: Cambridge
4 — Stoler, Ann Laura (2002) *Colonial Archives and the Arts of Governance*, Archival Science 2: pagina’s 87-109, 2002. Kluwer Academic Publishers: Dordrecht
5 — Foucault, Michel (1972) “The Statement and the Archive”, *The Archaeology of Knowledge and the Discourse on Language*, pagina’s 79-134. Vintage: New York
6 — <http://lexius.nl/wet-openbaarheid-van-bestuur/hoofdstuk2>

1 — “The work in question is archival since it not only draws on informal archives but produces them as well.” Foster, Hal, (2004) *An Archival Impulse*. October, Fall, No. 110, Pages 3-22. MIT Press: New York.
2 — Ridgway, Renée, interview with Simon Ferdinando, July 2010, Amsterdam. See also Suzanne Lacy, *Performing archive*.
3 — Echevarria, Roberto Gonzalez (1990) *Myth and Archive: A Theory of Latin American Narrative*. Cambridge University Press: Cambridge
4 — Stoler, Ann Laura (2002) *Colonial Archives and the Arts of Governance*, Archival Science 2: 87-109, 2002. Kluwer Academic Publishers: Dordrecht
5 — Foucault, Michel (1972) “The Statement and the Archive”, *The Archaeology of Knowledge and the Discourse on Language*, pp. 79-134. Vintage: New York
6 — <http://lexius.nl/wet-openbaarheid-van-bestuur/hoofdstuk2>

TELEFOON: [REDACTED]
 A-nummer: [REDACTED]
 HOOFDADRES
 Inleesdatum:
 Adres: [REDACTED]
 Land: NEDERLAND
 Gemeente: AMSTERDAM
 HISTORISCH ADRES
 Inleesdatum:
 Adres: <NBEKEND 1 , ONBEKEND
 Land: ONBEKEND

VERHOOR VERDACHTE

Start: [REDACTED]
 Eind: [REDACTED]

VERHOOR VERDACHTE

POLITIE AMSTERDAM - AMSTELLAND
 DISTRICT 4
 Bureau Opsporing
 Telefoon : 09008844
 Faxnummer : [REDACTED]
 Proces-verbaalnummer : [REDACTED]
 P R O C E S - V E R B A A L

Registratie [REDACTED]

Regio: HAAGLANDEN (PL1500) - bron: GENESYS.
 Gebeurtenis: [REDACTED]
 Level 1: [REDACTED]
 Level 2: [REDACTED]
 Kennisname: [REDACTED]
 Pleegperiode: [REDACTED]
 Activiteiten:

- REGISTREREN, VERHOREN, AANHOUDEN, ONDERZOEKEN (0001); [REDACTED]

- MEMO BIJ REGISTRATIE [REDACTED]

REGISTREREN, VERHOREN, AANHOUDEN, ONDERZOEKEN

Start: [REDACTED]
 PLAATS GEBEURTENIS

Inleesdatum: [REDACTED]
 Adres: [REDACTED]
 Werkgebied: BUREAU JAN HENDRIKSTRAAT WIJK BUURTSCHAP 2000
 NATUURLIJKE PERSONEN
 BETROKKENE:
 Inleesdatum: [REDACTED]
 Achternaam: [REDACTED]
 Voorna(a)m(en): [REDACTED]
 Voorletters: [REDACTED]
 KenoSleutel: [REDACTED]
 KenoSleutel Uitgebreid: [REDACTED]
 Geboortedatum: [REDACTED]
 Geboorteplaats: [REDACTED]
 Geslachtcode: [REDACTED]

Indien het bericht niet goed of niet geheel is ontvangen gaarne contact opnemen met de afzender.

WOONADRES
 Inleesdatum:
 Adres: [REDACTED]
 Land: NEDERLAND
 Gemeente: [REDACTED]

MEMO BIJ REGISTRATIE

Start: [REDACTED]
 Eind: [REDACTED]

MEMO BIJ REGISTRATIE

POLICE USE ONLY.

Indien het bericht niet goed of niet geheel is ontvangen gaarne contact opnemen met de afzender.

Omne enim quod est in actu, oportet esse ab aliis distinctum.¹

Wanneer je schrijft over de wereld van de doden – en de verdoemden – waar geen een van de regels en wetten (zelfs niet de wet van de zwaartekracht) stand houdt, is er elke hoeveelheid van ruimte voor brutaal antwoorden en grappen.

Flann O'Brien.

Niet alles vertellen; het achterhouden van iets is een strategie die inherent lijkt te zijn aan sociale systemen over de hele wereld. In de Griekse mythologie belooft Hermes niet te liegen tegen Zeus, maar wat er tegelijkertijd (discreet) onvermeld blijft is dat hij tevens niet de complete waarheid mag vertellen.

In zijn boek, *First Time: the historical vision of an Afro-American people*, richt de etnograaf Richard Price zich op zijn veldwerk bij de Saramakaners, een Marron samenleving in Suriname. De overdracht van de mondelinge geschiedenis van de Saramakaners, impliceert 'First Time' kennis (de mythische hervertelling van hun overlevingsstrijd in de nieuwe wereld, vanaf hun aankomst in de 18e eeuw) "een complexe techniek van openbaring en geheimhouding. Met behulp van technieken van opzettelijke frustratie, afdwaling en onvolledigheid, geven oude mannen hun historische kennis over aan jongere verwanten, bij voorkeur voor het hanengekraai, het uur voor zonsopgang."²

De etnograaf moet het paradoxale feit accepteren dat elk Saramakaans verhaal (waaronder die verteld worden bij het hanengekraai met de ogenschijnlijke intentie van het overbrengen van kennis) het meeste van wat de verteller weet over het incident in kwestie zal weglaten. Dit is het grondgebied van Jacques Rancière's 'verdeling van het zintuiglijke' ('distribution of the sensible'): "Het systeem van vanzelfsprekende feiten van zintuiglijke waarneming die tegelijkertijd het bestaan van iets gemeenschappelijks onthult en de begrenzingen die de respectieve onderdelen en functies daarbinnen definieert. Een 'verdeling van het zintuiglijke' stelt daarom op een en hetzelfde moment iets gemeen dat wordt gedeeld en exclusieve onderdelen."³

St. Thomas van Aquino stelt in zijn vertaling van Aristoteles 'Composition in Sensible Substances': omdat alles, wat actueel is, dient onderscheiden te worden van andere dingen.

Deze paradoxale situatie komt tot uiting in Renée Ridgway's werk, *The revelation of the concealed (Politics (in)form: Freedom of Information Act results)*. Het is samengesteld uit officiële documenten van de nationale politie-bestanden verkregen in het kader van de WOB (Wet Openbaarheid Bestuur), de Nederlandse

Omne enim quod est in actu, oportet esse ab aliis distinctum.¹

When you are writing about the world of the dead – and the damned – where none of the rules and laws (not even the law of gravity) holds good, there is any amount of scope for backchat and funny cracks.

Flann O'Brien.

Not telling everything, keeping something back is a strategy that seems to be inherent in social systems the world over. In Greek mythology Hermes promises not to lie to Zeus, but at the same time what is left unmentioned (discreetly) is that he may not tell the whole truth either.

In his book, *First Time: the historical vision of an Afro-American people*, the ethnographer Richard Price, focuses on his fieldwork among the Saramakas, a Maroon society in Suriname. The transmission of the Saramakas oral history 'First Time' knowledge (the mythic re-telling of their struggles for survival in the new world, from their arrival in the 18th century) involves a complex technique of revelation and secrecy. 'Using techniques of deliberate frustration, digression and incompleteness, old men impart their historical knowledge to younger kinsmen, preferably before cocks crow, the hour before dawn'.²

The ethnographer has to accept the paradoxical fact that any Saramaka narrative (including those told at cocks crow with the ostensible intent of communicating knowledge) will leave out most of what the teller knows about the incident in question. This is the territory of Jacques Rancière's 'distribution of the sensible': 'The system of self-evident facts of sense perception that simultaneously discloses the existence of something in common and the delimitations that define the respective parts and positions within it. A 'distribution of the sensible' therefore establishes at one and the same time something common that is shared and exclusive parts'.³

St. Thomas Aquinas in his translation of Aristotle's *Composition in Sensible Substances* states: for everything, which is actual, must be distinct from other things.

This paradoxical situation is reflected in Renée Ridgway's work, *The revelation of the concealed (Politics (in)form: Freedom of Information Act results)*. It is composed of official documents from national police files acquired under the WOB, (Wet Openbaarheid Bestuur) the Dutch Freedom of Information Act. Ridgway focuses here not only on the content of these documents, but also on the fact that such a large number are heavily censored before their release. In doing so, she confronts a construction of techniques of revelation and secrecy. Ridgway's placing of these documents and their intended erasures (black blocks and stripes) within the territory of le commun (the commons)⁴ makes them become distinct in themselves and therefore actual.

These A4 reproductions of actual documents only offer a partial/official version of contemporary events. The fat black

lines scored across these documents curiously resemble I Ching hexagrams created by a strange rule of anti-divination. Thoughts, actions, deals and expressions – the stuff of history – is swallowed into these dark limbic blocks and calligraphic stripes at a stroke. Though this blacking out is intended to simply remove these topics from the purview of the law, and enquiring minds, like a swift blow to the cranium.

Indeed the masterful calligraphy of unknown state servants recalls Flann O'Brien's diabolical policemen, Sergeant Pluck and Policeman MacCruiskeen, hard at work. We are expected to impose our own blindness, to enter into a pact of complicity in the mythic constructions that define the community; in the words of generations of British policemen 'nothing to see here, please move on'. Their anti-I Ching designates that which is safe for the public to see, whilst maintaining the safety of other interests. Yet no matter how much our invisible Plucks and MacCruiskeens may feel that they are ameliorating sensitive information in the name of good order and the harmonious civic body, it is not an erasure but a transubstantiation, and there is still something moving in the void.

With these works Ridgway puts Rancière's proposition of the 'distribution of the sensible' to work. She proposes through these Zen-like redactions that palimpsests are also treatments of history. Though like the old men of the Saramakas, they fail to impart most of what the teller knows about the incident in question. These calligraphic strokes represent not only the presence of power, but also darkness as pregnant with possibility as Malevich's revolutionary *Black Square* of 1915.

Freedom of Information Act. Ridgway richt zich hier niet alleen op de inhoud van deze documenten, maar ook op het feit dat een groot aantal hiervan zwaar gecensureerd zijn werden alvorens hun vrijgave. Zodoende confronteert ze een constructie van technieken van openbaring en geheimhouding. Ridgway's plaatsing van deze documenten en hun beoogde doorhalingen (zwarte blokken en strepen) binnen het grondgebied van le commun (de commons)⁴ maakt dat ze uitgesproken worden op zichzelf, en dus actueel.

Deze A4 reproducties van de werkelijke documenten bieden slechts een gedeeltelijke/officialle versie van de hedendaagse gebeurtenissen. De dikke zwarte lijnen die gemarkeerd zijn in al deze documenten tonen een merkwaardige gelijkenis met I Tjing hexagrammen, ontstaan door een vreemde wet van anti-waarzeggerij. Gedachten, acties, aanbiedingen en uitdrukkingen – het gedachtegoed van de geschiedenis – worden met een veeg in deze duistere limbische blokken en kalligrafische strepen opgeslokt. Alhoewel het doorhalen bedoeld is om deze onderwerpen simpelweg te verwijderen uit de bevoegdheid van de wet, en onderzoekende geesten, als een vlugge klap op de schedel.

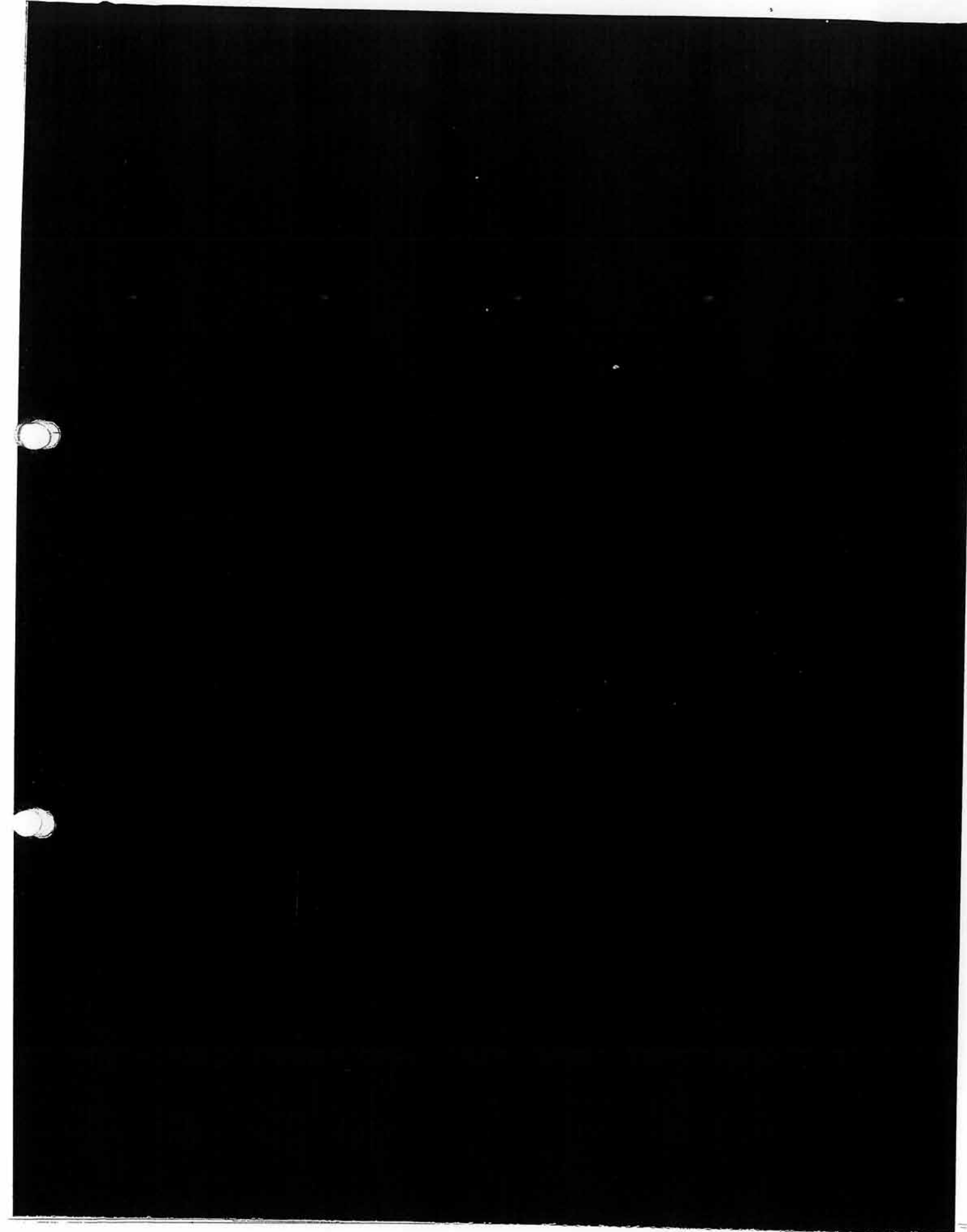
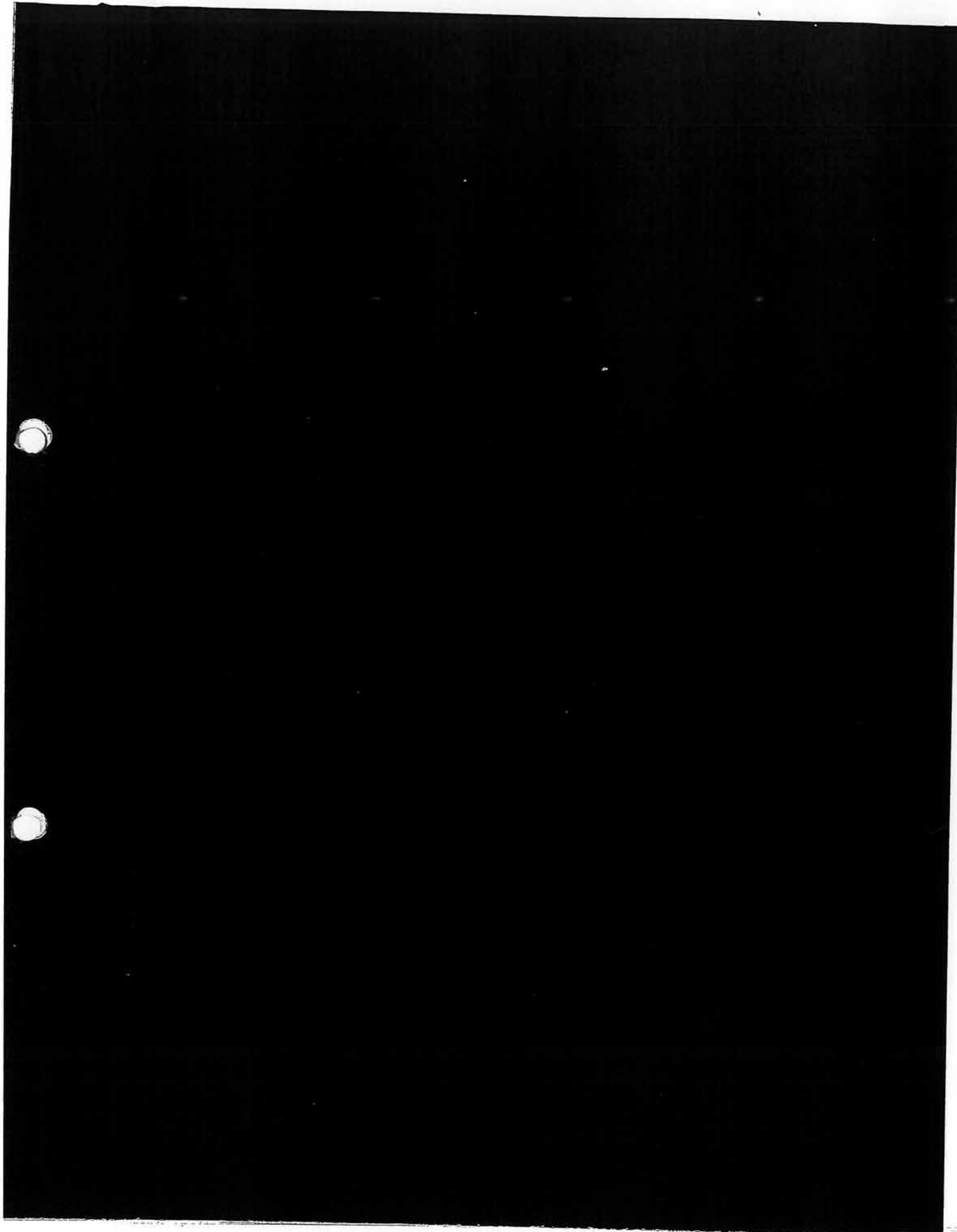
Feitelijk doet de de meesterlijke kalligrafie van onbekende staat knechten denken aan Flann O'Brien's duivelse politie, Sergeant Pluck en Politieagent MacCruiskeen, wanner ze hard aan het werk zijn. Er wordt van ons verwacht dat we onze eigen blindheid opleggen, om een pact aan te gaan van medeplichtigheid aan de mythische constructies die de gemeenschap definiëren; in de woorden van de generaties van de Britse politieagenten: "hier niets te zien, gelieve door te lopen". Hun anti-I Tjing geeft aan wat veilig is voor het publiek om te zien, met behoud van de veiligheid van andere belangen. Maar hoezeer onze onzichtbare Plucks en MacCruiskeens het gevoel hebben dat ze gevoelige informatie verbeteren van in de naam van de goede orde en het harmonieuze maatschappelijke lichaam, het is niet een wissen, maar een transsubstantiatie, en er beweegt nog iets in de leegte.

Met deze werken brengt Ridgway Rancière's voorstel van de 'verdeling van het zintuiglijke' aan het werk. Zij stelt door deze Zen-achtige redacties dat palimpsesten ook behandelingen van de geschiedenis zijn. Hoewel ze net als de oude mannen van de Saramakaners, slagen ze er niet in om het meeste van wat de verteller weet over het incident in kwestie over te brengen. Deze kalligrafische bewegingen vertegenwoordigen niet alleen de aanwezigheid van macht, maar ook duisternis als zijnde pregnant met mogelijkheden, zoals Malevich's revolutionaire *Black Square* uit 1915.

1 — Aquinas, Thomas, For everything, which is actual, must be distinct from other things. Lib.71.16n.3 Lecture 16, Composition in Sensible Substances. <http://www.logicmuseum.com/authors/aquinas/metaphysics/meta-L7.htm>
2 — Price, Richard (2002) *First-Time: The Historical Vision of an African American People*. University Of Chicago Press: Chicago
3 — Rancière Jacques, (2004) *The Politics of Aesthetics*, trans Gabriel Rockhill. Continuum: New York, p12.
4 — Ibid, p103, *le commun* – also translated as 'something in common', 'something common', 'what is common', or 'what is common to the community' – is strictly speaking what makes or produces a community and not simply an attribute shared by all its members.

1 — Aquinas, Thomas, For everything, which is actual, must be distinct from other things. Lib.71.16n.3 Lecture 16, Composition in Sensible Substances. <http://www.logicmuseum.com/authors/aquinas/metaphysics/meta-L7.htm>
2 — Price, Richard (2002) *First-Time: The Historical Vision of an African American People*. University Of Chicago Press: Chicago
3 — Rancière, Jacques, (2004) *The Politics of Aesthetics*, vert. Gabriel Rockhill. Continuum: New York, p12.
4 — Ibid, P 103 *le commun* – ook wel vertaald als 'iets gemeenschappelijks', 'iets gemeen', 'wat is gemeenschappelijkheid', of 'wat is gemeenschappelijk in de gemeenschap' – is strikt genomen wat maakt of produceert een gemeenschap en niet alleen maar een attribuut gedeeld door al haar leden.

Bundeskriminalamt

Daily Situation
Report

07/06/2007 10:00

G8-Gipfel 2007
Heiligendamm

BKA

Openbaarheid punt nl

Openbaarheid punt nl

Openbaarheid, klinkt als een logisch iets. Voor een goede controle op de democratische besluitvorming is openbaarheid van essentieel belang. Zonder die openbaarheid is controle ondenkbaar. Natuurlijk zijn er het parlement, de provinciale staten, de gemeenteraden, diverse overheidsorganen en andere instellingen die een controlerende taak hebben. Toch lijkt van die controle soms bar weinig terecht te komen. Een bouwvergunning voor een fabriek of een bedrijven terrein wordt afgegeven, een weg aangelegd, een gebouw stort in, een risicogebied wordt ingesteld en in veel gevallen lijkt het erop alsof er aan de verantwoording van de bestuurder van alles niet klopt. Toch laten de documenten die in de Kamer of in de gemeenteraad besproken worden het gelijk van het kabinet of het college van burgemeester en wethouders zien. Is er dan niets aan de hand. Meestal wordt niet alles openbaar gemaakt. Zie bijvoorbeeld het rapport over de falende controle op wapenvergunningen uit 2010. Dat rapport dat lang voor het drama van Alphen aan de Rijn werd opgesteld was niet openbaar tot het televisie programma Een Vandaag het rapport ontdekte en via de Wet Openbaarheid van Bestuur opvroeg. Waarom was dat onderzoek niet openbaar? Een ander rapport met de titel "Criminaliteitsbeeld Analyse Ideologische Misdaad" is geschreven door de nationale politie (KLPD). Het gaat over strafbare feiten die gepleegd zouden zijn vanuit een ideologisch perspectief, bijvoorbeeld het welzijn van dieren. Het kapitalisme wordt niet gezien als ideologie door de opstellers van het rapport. In de inleiding van het onderzoek zegt het KLPD dat zij zo transparant mogelijk willen zijn over hun werk, ideeën en opvattingen. Het rapport was echter ook niet openbaar. Jansen & Janssen vroeg het op en het werd gecensureerd openbaar gemaakt.

WOB

Bij het veiligheidsbeleid (politie en justitie), maar ook allerlei andere beleidsterreinen, is heel veel niet openbaar. Eigenlijk is dat vreemd, omdat juist op het gebied van het veiligheidsbeleid burgers en mensenrechten gevaar lopen. Oplettende parlementariërs, gemeenteraadsleden en medewerkers van diverse instanties zijn dan noodzakelijk om het beleid en de uitvoering op haar misstappen te controleren en te corrigeren. Door de vluchtigheid van de politiek gebeurt dit vaak niet. Burgers, mensen die in hun dagelijks leven geconfronteerd worden met misstanden kunnen bepaalde ont-

Transparency, sounds like something logical. In order to obtain proper supervision of democratic decision-making, transparency is essential. Without transparency public control is unimaginable. There is of course parliament, provincial courts, municipal councils, various governmental organisations and other institutions that have a supervisory role. However, it seems that governmental control regularly fails us. A building permit for a factory or an industrial area is issued, a road built, a building collapses, an emergency zone is established and in many cases it appears that the accountability of the administrator is overlooked. Nevertheless, the documents that are discussed in parliament or the city chamber support the decision of the government or council. Is there nothing to worry about then? In general not all of these documents are made public. Take for example the report on the failure of the supervision of weapon permits from 2010. This report was drafted long before the shooting drama in a mall in Alphen aan den Rijn and remained 'secret' until the television program *Een Vandaag* discovered and disclosed the existence of the report by using the Freedom of Information Act (WOB). Why had this report not been made public? An investigative report entitled "Criminaliteitsbeeld Analyse Ideologische Misdaad" (Analysis of Ideological Crime) was written by the Dutch National Police (Korps Landelijke Politiediensten). This report compiles descriptions of crimes that, according to the police, are committed with ideological intent, such as animal welfare. Yet in the opinion of the National Police capitalism is not an ideology. In the introduction the authors write that they want to be as transparent as possible about their work, ideas and conclusions. However the entire report was not made public. Therefore Buro Jansen & Janssen made use of the WOB by requesting the report and a censored version was released.

WOB (Freedom of Information Act)

Many documents pertaining to security policies of the police and justice departments are not publicly available. That's strange because they concern the policies surrounding security and safety, where human and civil rights are at risk. Attentive parliamentarians, city councilors and staff from various agencies are necessary to supervise and correct the missteps of governmental policies and their implementation. Due to the volatility of present-day politics this is not standard practice. Citizens, along with people who are confronted with abuses of power on a daily basis, are better equipped to put these events in a broader context. All information is essential for people to determine whether the authorities were negligent, made mistakes or have intentionally confused citizens. Many countries in Europe and the European Union have legislation that regulates the access to governmental documents: Freedom of Information Act (FOIA). In the Netherlands this is called the WOB.

Do it yourself

Security affects all of us but also education, health care and other regulations and policies. The main question is whether the measures are effective and what are the side effects of these regulations? Which rights are being violated and where can citizens complain about the aftermath? Filing a complaint is possible, but experience shows that these procedures to law enforcement agencies may take up to two years. For instance these complaints are never dealt with as structural problems within the system but are seen as incidental. The government is omnipresent, especially in the area of the security. Yet the citizen is not totally powerless against these changes. He or she can actively ask the government about the background, facts and data that are relevant in assessing the way safety and security is handled. For example what are the effects of a policy in practice? The authorities often do not evaluate laws thoroughly, see the Wet op de Uitgebreide Identificatieplicht (Law on Comprehensive Identification Requirements). Buro Jansen & Janssen chose to examine this law in detail and used the Freedom of Information Act (WOB). This law allowed several documents to be retrieved. Using the WOB demonstrates that transparency is an important tool for supervision regarding the democratic decision-making process. In principle documents are supposed to be made public, unless there are serious consequences if they are not kept secret. However in daily practice it is usually the opposite. Many governmental documents are not accessible in public databases, on the Internet, or in the National Archives. Citizens first have to find out which documents are available on certain subjects and then try to obtain them. Take for example the report on the supervision of licensing weapon permits in the introduction. The existence of that report only came to light by chance.

Patience

Journalists often use the WOB and they regularly complain about the lengthy procedures and exceeded deadlines. It is a fact that if you are going to use the WOB process, patience is a prerequisite. But there is something else which is more disturbing. According to Tof Thissen, chairman of GroenLinks in the senate, we have a great system with the WOB. “With this Freedom of Information Act you can uncover a lot of documents. It is not necessary therefore to violate the law. We, as members of the senate, already obtained a lot of answers on the Dutch support for the invasion of Iraq – without violating the law. It may take a long time, but the information will come.” The ‘violation of the law’ Thissen refers to is the burglary at the Ministry of Economic Affairs in the 80s. Documents on the construction of many nuclear power plants in the Netherlands were confiscated during that burglary. These plans were kept secret and not shared with the Dutch population. According to Thissen WOB procedures take a long time, but in the end you obtain results. In a Freedom of Information Act request concerning the eviction of a protest camp in Schinveld forest, information was requested from the regional police in the south of Limburg on September 19, 2007. According to the authorities the felling of the trees in the Schinveld forest was necessary for the departures and

wikkelingen beter plaatsen. Voor hen is alle informatie van groot belang om vast te stellen of de overheid nalatig was, fouten heeft gemaakt of mensen op het verkeerde been heeft gezet. De Wet Openbaarheid van Bestuur (WOB) is voor die mensen een middel om in de archieven en de bestanden van de overheid te duiken. Die wet is in Nederland geldig, maar veel landen in Europa en de Europese Unie hebben wetgeving die het opvragen van stukken bij de overheid mogelijk maakt. Er wordt dan gesproken over de Freedom of Information Act, de wet op de vrijheid van informatie.

Zelf aan de slag

Veiligheidsbeleid, maar ook onderwijs en gezondheidszorg en ander beleid, raakt ons allemaal, alleen is de belangrijkste vraag of de getroffen maatregelen werken en wat de bijverschijnselen van die maatregelen zijn; welke rechten worden geschonden en waar kan ik als burger verhaal halen? Klagen kan, maar de ervaring leert dat klachten bij politie en justitie bijvoorbeeld een gemiddelde looptijd hebben van twee jaar. Daarnaast worden deze klachten niet veralgemeniseerd en zou het gaan om incidenten. Zeker bij het veiligheidsbeleid rukt de overheid steeds meer op. De burger staat echter niet machteloos tegen deze verandering. Hij of zij kan ook actief de overheid vragen om achtergronden, feiten en gegevens die van belang zijn voor het beoordelen van situaties binnen het veiligheidsbeleid. Hoe pakt bijvoorbeeld een bepaalde wet uit in de praktijk? De overheid vindt het niet noodzakelijk om wetten grondig te evalueren, zie het voorbeeld van de Wet op de Uitgebreide Identificatieplicht. Buro Jansen & Janssen wilde die uitvoerig onderzoeken en heeft daarvoor gebruik gemaakt van de Wet Openbaarheid van Bestuur (WOB). Met die wet in de hand zijn stukken opgevraagd. De WOB ziet openbaarheid als een belangrijk middel voor een democratische besluitvorming. Documenten zijn dus in principe openbaar, tenzij er zwaarwegende belangen zijn om ze geheim te houden. De praktijk leert echter dat het meestal andersom is. Het begint al met de constatering dat veel stukken niet in databanken van de overheid, op het internet, of in het Nationaal Archief te vinden zijn. De burger moet daarom eerst ontdekken welke stukken er zijn en vervolgens proberen deze te verkrijgen. Bijvoorbeeld het onderzoek naar de controle op de wapenvergunningen uit de inleiding. Het bestaan van dat onderzoek is slechts toevallig aan het licht gekomen.

Geduld

Van de WOB wordt vaak gebruikt gemaakt door journalisten. Zij klagen geregeld over de lange termijnen en het overschrijden van de termijnen. Het is een feit dat mocht je gebruik willen maken van een WOB-procedure, geduld een eerste vereiste is. Er is echter nog iets anders dat veel verontrustender is. Volgens Tof Thissen, fractievoorzitter van GroenLinks in de Eerste Kamer, hebben we een geweldig systeem met de WOB. “Met de Wet openbaarheid van bestuur kun je heel veel documenten boven tafel krijgen. Daarvoor hoeft je niet in te breken. Wij krijgen als Eerste Kamer nu ook veel antwoorden over de Nederlandse steun aan de inval in Irak. Het duurt soms lang, maar het lukt

wel”, zei hij. Het ‘inbreken’ van Thissen heeft betrekking op de inbraak bij het ministerie van Economische Zaken in de jaren ‘80. Toen werden er documenten buit gemaakt over de bouw van allerlei kerncentrales in Nederland. Plannen die geheim waren en niet gedeeld met het Nederlandse volk. Volgens Thissen duurt een WOB-verzoek lang, maar dan krijg je ook wel wat. Bij een WOB-verzoek in het kader van de ontruiming van een actiekamp in de Schinveldse bossen ging een eerste verzoek naar de regiopolitie Limburg Zuid op 19 september 2007 de deur uit. Volgens de overheid was de kap van het bos noodzakelijk voor de AWACS vliegtuigen van de Amerikanen. Na een klacht, dreigen met het indienen van een bezwaarschrift, iets dat lijkt op het dreigen met een klapperpistooltje, kwamen de stukken op 17 november 2008 binnen, ruim een jaar na het indienen van het verzoek. Je krijgt dan wel wat. Dat is waar. Een stapel papier bestaande uit eindeloze lijsten bijstandsaanvragen (een standaard formulier), inzetroosters en andere bureaucratische stukken. De interessante, inhoudelijke stukken werden geweigerd. Niet omdat er opsporingsbelang in het geding zou zijn, maar omdat het zou gaan om persoonlijke beleidsopvattingen. Persoonlijke opvattingen bij de ontruiming van een bos? Ja, je krijgt zeker wat.

Die boom moet om

Veel mensen leggen dan het bijltje er bij neer. Wij niet. Die boom moet om, denken we dan in de symbolische betekenis van het woord. Antwoorden komen binnen bij Buro Jansen & Janssen, soms na diverse klachtbrieven en interventies van de Nationale Ombudsman. Bij het Korps Landelijke Politiediensten (KLPD) werd in de zomer van 2008 een tweetal WOB-verzoeken ingediend. Op een van de verzoeken kwam een ontvangstbevestiging en vervolgens een eindeloze stilte die na klachten en bezwaren nog voortduurde. Uiteindelijk is er wat binnengekomen, maar dan begint pas de echte procedure. Sommige mensen krijgen nooit antwoord en in andere gevallen wordt er gedreigd met een advocaat door een gemeente of een politie instantie. In het laatste geval diende een getrouwe partner van de overheid uit het maatschappelijk middenveld een WOB-verzoek in bij diverse politiekorpsen en justitie. Nog nooit werd er zo snel gereageerd. Binnen enkele dagen werd de instelling gebeld. “Wat ze van plan waren?” Er werd zelfs gedreigd om ook WOB-verzoeken naar die instantie te gaan sturen.

Ideologische misdaad

Het gecensureerde rapport “Criminaliteitsbeeld Analyse Ideologische Misdad” werd ook pas openbaar gemaakt na een eindeloze procedure. Hoewel veel van stukken van het rapport niet leesbaar zijn, leert men van het lezen met hindernissen. De Dienst Nationale Recherche (DNR) van het KLPD vergelijkt het met “zware georganiseerde criminaliteit”. De “daders” zijn volgens de DNR “militante islamisten, de PKK en DHKP/C, radicale dierenrechtenactivisten, rechtsradicale politieke organisaties en links-extremisme”. Bij de links-extremisten gaat het volgens de politie “moeilijk af te bakenen fenomeen omdat er groepen en individuen van uiteenlopende ideologische pluimage

arrivals of AWACS aircrafts of the United States at a nearby military airport. After first filing a complaint, then threatening to file an appeal, (something which is the same as threatening with a water gun), the information finally arrived on 17 November 2008, more than one year after submitting the request. According to Thissen you will obtain information, that is true. But what you get is a pile of paper consisting of mainly bureaucratic documents: lists, forms, requests, deployment roasters and other standard documents. The most interesting, substantial pieces of information were refused. Not because these would interfere with criminal investigations, but because the documents contained personal opinions on policies. Personal opinions about the eviction of a protest camp in a forest? Yes, you definitely do get something back.

Making it happen

Many people give up because it takes so long to receive information. Not us. We think it is just the beginning and that we need to make it happen: the tree must now be felled in the symbolic sense. Sometimes Buro Jansen & Janssen receives answers after several complaints and interventions by the National Ombudsman. In the summer of 2008 two WOB requests were sent to the National Police (Korps Landelijke Politiediensten (KLPD). One of the requests was returned to Jansen and for the other we received acknowledgement that it was being processed. Even after several complaints and appeals we did not hear or receive anything, just silence. Eventually some documents arrived but that is just the beginning of the process. Some people never receive an answer, and in other cases governmental institutions threaten with lengthy procedures and lawyers. In the last case a trusted associate of the police, public prosecution and city council filed a WOB request with various police forces and judiciary commissions. Never before had the governmental institutions responded so quickly. Within days the institution in question received a telephone call: “What were they planning?” They were even threatening to send the institution WOB requests in the near future.

Ideological crime

The censored report “Criminaliteitsbeeld Analyse Ideologische Misdad” (Analysis of Ideological Crime) was made public only after endless procedures. While many parts of the report are blackened out, one learns to read between the lines. The National Crime Squad (Dienst Nationale Recherche: DNR) of the National Police compares ideological crime with “serious organised crime”. According to the unit the suspects are “militant Islamists, the PKK and DHKP/C, radical animal rights activists, radical right-wing political organisations and left-wing extremists”. The authors argue that left-wing extremism is “a difficult to define phenomenon because the term refers to a diversity of groups and individuals with varying ideologies”. According to DNR there are groups and individuals with old ideas such as socialism and anarchism but also “modern versions such as anti-militarist, anti-fascist and anti-globalisation actions”. ‘Capitalism’ is not recognised as an ideology. The national police state that

“among left-activists it is common to voice their political positions with graffiti on buildings and on banners.” “The most important method of the Dutch leftist extremists is demonstrating,” the police write, as if they are dealing with a serious criminal offense. In the United States the American security forces labeled the Occupy Movement as terrorism. This is similar to how the Dutch police stigmatize critical voices. “Capitalists” are not criminals because capitalism is not an ideology.

Heiligendamm

Buro Jansen & Janssen discovered the existence of this report on ideological crime in 2007 during an investigation in the exchange of information between the Dutch and German police. In that year the meeting of the G8 took place in the village of Heiligendamm, Germany. The G8 consists of the leaders from the United States, Canada, Japan, Russia, France, England, Germany and Italy and meets once a year to discuss ‘world affairs’. The meetings are controversial because discussions and decisions are not made public and there is no representation from ordinary citizens. In June 2007 many people protested against these meetings, traveling from Europe, Asia, Africa and Latin America to Heiligen-damm. Also, people from the Netherlands set off to demon-strate and express their freedom of speech in Germany. While crossing the border into Germany several of these people were stopped and were refused entry. Buro Jansen & Janssen tried to find a conclusive answer. Documents that were obtained under the WOB made clear that the Dutch police had exchanged information with the Germans – specifically the data about traffic violations made by those who were refused entry into Germany. These people were not allowed to protest and use their right of freedom of speech at the G8 meeting because they were accused of a traffic violation, which was later dismissed by the judge.

www.openbaarheid.nl

Buro Jansen & Janssen has created an accessible website that publishes several of its own freedom of information procedures. All communication, from the first information re-quest to the letters of appeal and the final decision - every-thing can be found on the site. The results are also published of course because they are the essence of transparency. The website also provides the addresses of institutions where Jansen & Janssen regularly sends WOB requests. Visitors to the site can contribute by adding documentation of their own procedures. One of the objectives of the website is to show the authorities what real transparency looks like. “Transpar-ency unless ...” the law says. In reality the Dutch government uses “not publicly accessible unless ...” as its motto. As a citizen you have to make the effort, in actuality the govern-mental institutions should serve the public. The roles are reversed, which is a strange state of affairs.

teggerekend kunnen worden”. Volgens de DNR gaat het om oud gedachtegoed zoals socialisme en anarchisme en om “moderne varianten zoals antimilitaristische, antifascistische en antiglobalistische acties”. Het lan-delijk parket en het KLPD zien het kapitalisme niet als ideologie. De nationale politie schrijft dat “onder links-activisten het populair is om de politieke standpunten uit te dragen door deze op gebouwen en spandoeken te schrijven”. “De belangrijkste werkwijze van Neder-landse linkse extremisten is demonstreren,” schrijft de politie alsof het om een zwaar crimineel feit gaat. De Occupy beweging in de Verenigde Staten wordt door de Amerikaanse politie ook gezien als terroristisch. Dit lijkt sterk op de wijze waarop de Nederlandse politie kritische geluiden bestempeld. En de ‘kapitalisten’ zijn geen misdadigers, want kapitalisme is geen ideologie.

Heiligendamm

Het rapport over de ideologische misdaad kwam Buro Jansen & Janssen op het spoor bij een zoektocht naar de uitwisseling van informatie tussen de Neder-landse en Duitse politie in 2007. In dat jaar werd de G8 gehouden in het dorp Heiligendamm in Duitsland. De G8, de Verenigde Staten, Canada, Japan, Rusland, Frankrijk, Engeland, Duitsland en Italië, vergaderen een keer per jaar over ‘de wereld’. De bijeenkomst is omstreden omdat besluiten niet openbaar zijn en er geen vertegenwoordiging van de wereld bevolking is. Veel mensen protesteren tegen deze bijeenkomsten. Mensen uit Europa, Azië, Afrika en Latijns Amerika reisden in juni 2007 naar Heiligendamm. Ook uit Nederland vertrokken mensen om te demonstreren en hun mening te laten horen in Duitsland. Verschillende van deze mensen werden aan de grens tegengehouden en mochten Duitsland niet in. Buro Jansen & Jans-sen zocht uit waarom. Het bleek dat de Nederlandse politie informatie had uitgewisseld met de Duitsers. Bij deze informatie ging het om verkeersovertredingen die mensen begaan hadden. Toch mochten die men-sen Duitsland niet in om van hun recht op vrijheid van meningsuiting gebruik te maken.

www.openbaarheid.nl

Buro Jansen & Janssen heeft een laagdrempelige website gemaakt door verschillende van haar eigen procedures op internet te zetten. Alle communicatie, het eerste informatieverzoek, de bezwaardocumen-ten, de beslissing; alles staat op deze site. Ook de verkregen stukken natuurlijk, want bij openbaarheid is het daarom te doen en de adressen van instanties waar Jansen & Janssen regelmatig een verzoek naar toestuurt. Bezoekers kunnen aan de website een bijdrage leveren door zelf stukken over andere on-derwerpen toe te voegen. Het doel van de website is om te laten zien aan de overheid wat daadwerkelijke openbaarheid is. ‘Openbaarheid tenzij’ zegt de wet. Bij de Nederlandse overheid is het meestal ‘niet openbaar tenzij’. Als burger moet je moeite doen, terwijl de over-heid toch ten dienste van ons zou moeten staan. De rollen zijn omgekeerd, een vreemde gang van zaken.

THE NETHERLANDS NATIONAL POLICE AGENCY

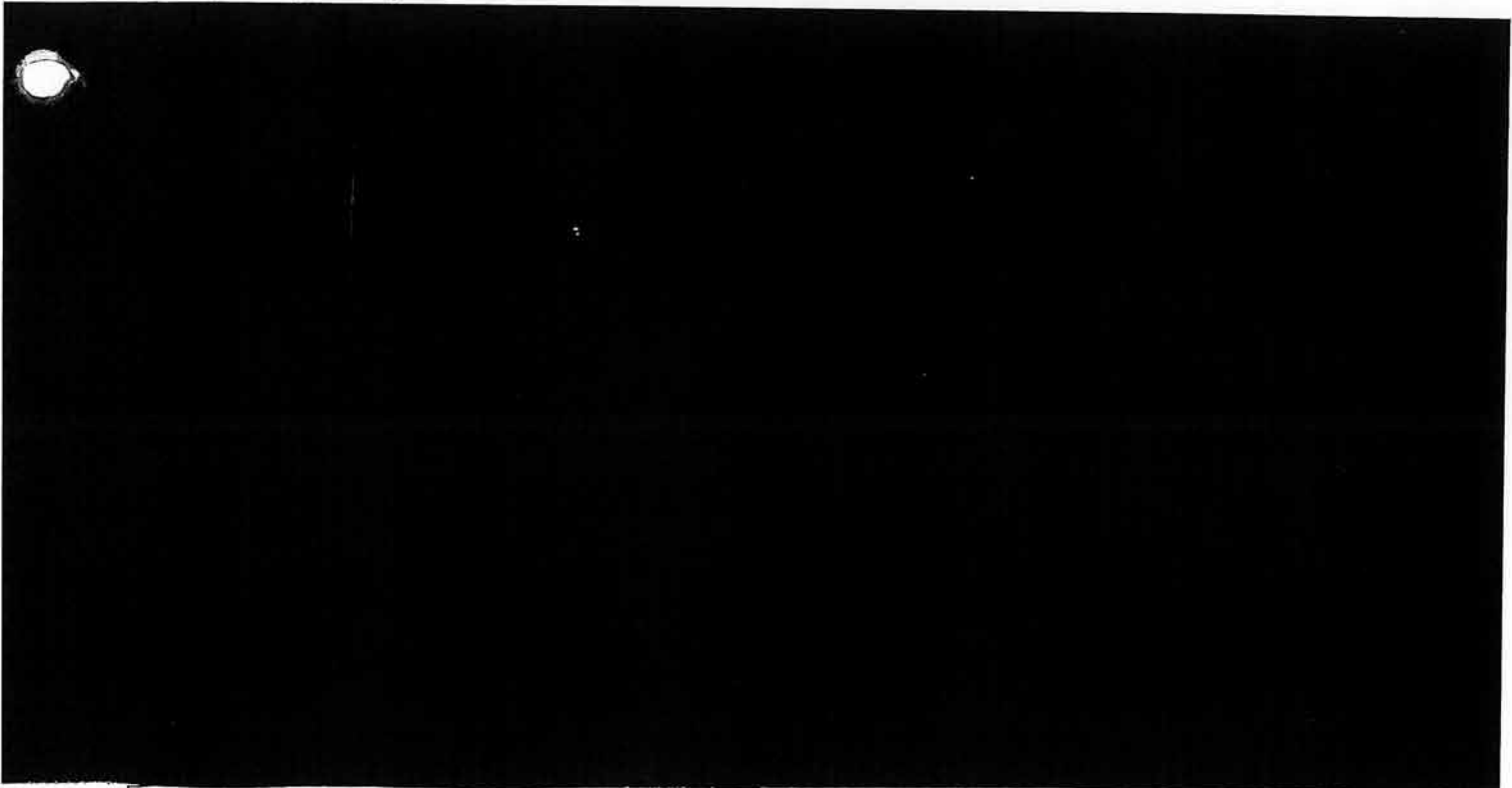
- National Police Agency
- National Criminal Intelligence Department
- National Information Center; Project G8

LIAISON FORCES CENTRE Confidential Police use only

Enquiry Request	:	
Reference Germany	:	
Requested by	:	
Date/Time	:	
Priority	:	
Reference NL	:	2007/06 Anglenr: 2007-06-0182
Subject	:	
Risk Analysis	:	
Date/Time	:	05-06-2007
Pages	:	
sender	:	Dutch liaison officers : [redacted]
Fax	:	+ [redacted]
Tel	:	+ [redacted]

Dear Collegues,

In answer to your request:

Indien het bericht niet goed of niet geheel is ontvangen gaarne contact opnemen met de afzender.

WG IT-Nr. 2732-05 Lagefortschreibung EA West Nr. 12 vom 30.05.2007
Van: ~~Verzonden: woensdag 30 mei 2007 6:21~~
Aan:

Onderwerp: WG: IT-Nr.: 2732-05 Lagefortschreibung EA West Nr. 12 vom 30.05.2007

<<aktuelle Übersicht Anreise Ausland und Inland (2).pdf>>

Dokumentnummer: -ohne-
Weiterleitung an: aale UUA'e
Federführung: SG E
Mehrstrück z. K. an: HSGL1; LLEZ; SG ÖP; GVSt; VB-d-b-
HA beigefügt: -ohne-
Bearbeiter:

-----Ursprüngliche Nachricht-----

Von:
Gesendet: Mittwoch, 30. Mai 2007 05:54
An:

Betreff: WG: IT-Nr.: 2732-05 Lagefortschreibung EA West Nr. 12 vom 30.05.2007

-----Ursprüngliche Nachricht-----

Von:
Gesendet: Mittwoch, 30. Mai 2007 05:51
An:
Betreff: IT-Nr.: 2732-05 Lagefortschreibung EA West Nr. 12 vom 30.05.2007

Mit freundlichen Grüßen

Bundespolizeipräsidium West
-Sachbereich Lagezentrum -

Bundesgrenzschutzstrasse 100
53757 Sankt Augustin

Telefon:

Fax:

mailto:

ZEER URGENT

to : IP DEN HAAG -- IP Wiesbaden

ons kenmerk : OO - ILO60 / 15829 / 09 / N / PAP

uw kenmerk : eerste bericht

Betreft : Europese mars tegen de werkloosheid op 23.05.07 te CHARLEROI en
BRUSSEL op 24.05.07 // TOP G8 te Heiligendamm (Duitsland) - verplaatsingen van
anti-mondialisten vanuit België

Verzoek van de Police Fédérale.

The 'image of reality' About politics in an aura of images

By: Freek Lomme, redacted by Renée Ridgway

High and low culture no longer exist, knowledge and experience have become enmeshed, everyone and anyone has become an authority, information appears entirely accessible and resources are available on demand — these are the trends of the image culture becoming real. Its reality exists in the formation of images. But what is the reality of 'our image of reality', and how do we deal with it? Where does collective delusion lie dormant and where is individual bedazzlement? How does the establishment of truth relate to the formation of images?

Het 'beeld van de werkelijkheid' Over politiek in een aura van beelden

Door: Freek Lomme, gereduceerd door Renée Ridgway

Hoge en lage cultuur bestaan niet meer, kennis en beleving zijn in elkaar verstrikt geraakt, autoriteit is aan iedereen, alle informatie lijkt toegankelijk en middelen zijn op afroep beschikbaar: dit zijn de tendensen van de werkelijk geworden beeldcultuur. Haar werkelijkheid bestaat in beeldvorming. Maar wat is de werkelijkheid van 'ons beeld van de werkelijkheid' en hoe gaan we hier mee om? Waar sluimert collectieve waan en waar individuele verblinding? Hoe verhoudt waarheidsvinding zich tot beeldvorming?

1- Onze beeldvorming is ons referentiekader: onze werkelijkheid.

Er is een werkelijkheid die we ons toe-eigenen, een werkelijkheid die we denken te delen en er is het idee van een werkelijkheid buiten ons.

Eigen werkelijkheid

We vormen ons beeld van de werkelijkheid zelf en dat doen dat de hele dag op basis van wat we zien, lezen, ervaren en zo meer. Hiermee is onze werkelijkheid bepaald door de overredingskracht van de informatie die we tegenkomen en onze capaciteit om ons hier een beeld van te vormen en om dit in ons beeld van de werkelijkheid te plaatsen. Onze individuele werkelijkheid bestaat in die beeldvorming: het is de werkelijkheid 'zoals we die zien'.

Gedeelde werkelijkheid

Daarom ook dat ons beeld van de werkelijkheid zo mooi samenvalt met dat van de mensen in onze directe omgeving: die komen ongeveer dezelfde dingen tegen, hebben een zelfde referentiekader, een zelfde horizon.

Absolute werkelijkheid

Het beeld van onze eigen of gedeelde werkelijkheid is niet noodzakelijk de werkelijkheid, ondanks dat ze voor ons zelf zo logisch lijkt of dat mensen in onze omgeving ons beeld van de werkelijkheid lijken te bevestigen. Met andere woorden: de werkelijkheid volgens ons is niet noodzakelijk de werkelijkheid buiten ons. We kunnen ons van alles als werkelijk inbeelden, maar uitsluitel is moeilijk te vinden.

1- Our formation of images is our frame of reference — our reality

There is a reality that we appropriate, a reality that we believe is shared, and there is the idea of a reality beyond ourselves.

Our own reality

We form our image of reality ourselves, and we do so all day long, based upon what we see, read, experience and so forth. In doing so, our reality is determined by the persuasive powers of the information we encounter and our capacity to form an image of them for ourselves and to situate it in our image of reality. Our individual reality exists within that formation of images — it is reality 'such as we see it'.

Shared reality

It is because of this mechanism that our own image of reality corresponds so beautifully with that of the people in our immediate surroundings — they encounter more or less the same things, have the same frame of reference, the same horizon.

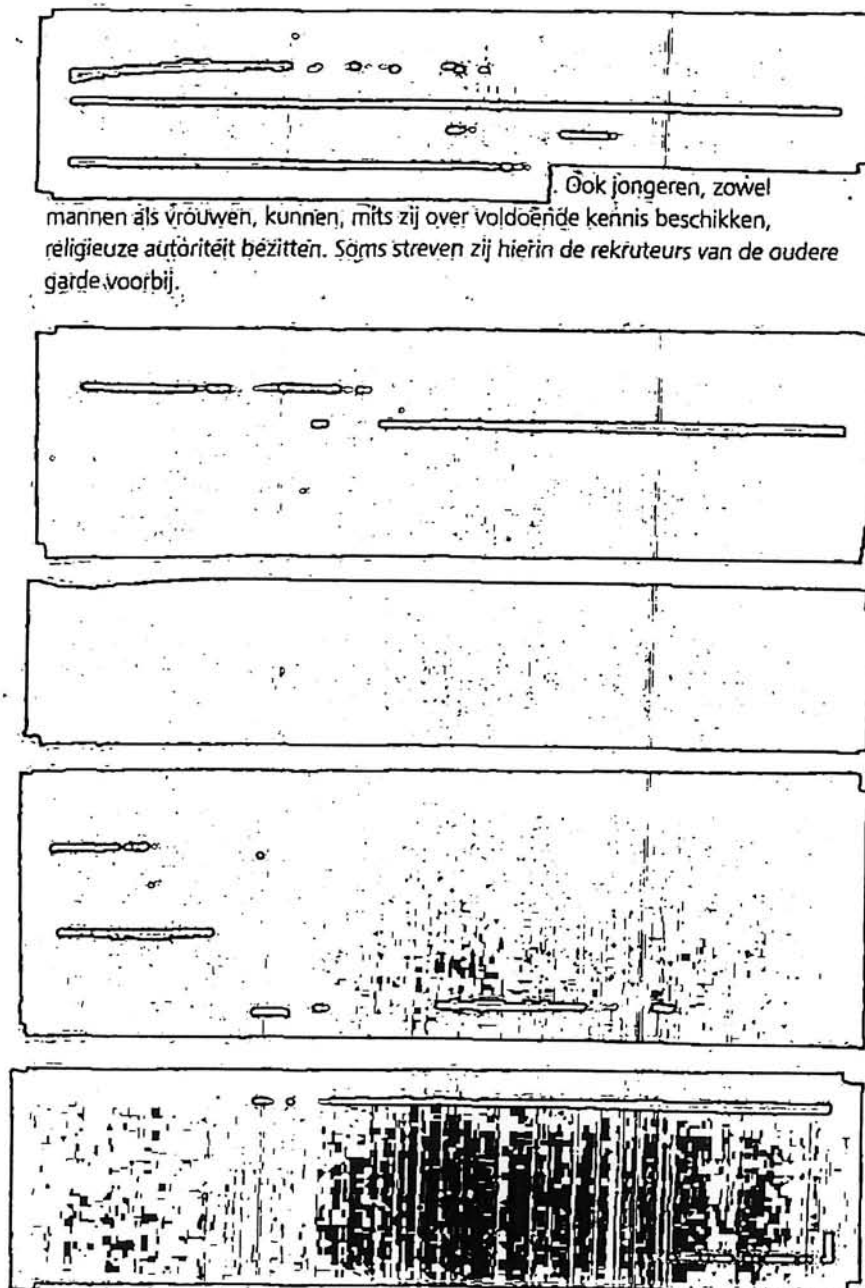
Absolute reality

The image of our personal or shared reality is not necessarily actual reality, despite it seeming so logical to ourselves or the fact that people around us seem to confirm our vision of reality. In other words — reality according to us is not necessarily reality beyond ourselves. We can imagine practically anything to be reality, but a definitive reality is hard to find.

2- Reality as team sport

It is in our 'image of reality' that we manifest our reality. Throughout the game in which we construct our formation of images, we acquire the morals of our personal reality as well as the ethics of the reality that asserts itself on the playing field.

On this playing field we can make use of different personal capacities and competencies. The better we are able to process information — through analytic ability and expression — the better we are able to play the game. The more convincing the information we encounter, in terms of quantitative

~~authority or in terms of qualitative argument — the more strongly we can construct ourselves by choosing whether to include that information in our image of reality.~~

~~The game of life manifests itself within the formation of images. This makes design such a powerful phenomenon — this is precisely why it is design that can give form to our convictions, can refine things.~~

~~The inherent conservatism of the formation of images~~
We are all too eager to cling on to some secure foothold, and all too eager to point to trusted and proven images in order to confirm that foothold. As human beings, we favour conviction above doubt, and between ourselves we favour agreement above dissent. We prefer to base our image of reality on the status quo and we are anxious to present a polished image. Because we present our image of reality with caution, the reality that we practice in relation to our formation of images is inherently conservative. On the playing field the status-quo prevails; an affirmative reality dominates. Because the status-quo offers the individual a firm foothold, and because of the difficulty in appreciating ambiguity, the image is thus a powerful force for conservative politics. Ambiguous theses are easy to discredit.

~~Ambiguity of the formation of images~~
~~In our need to validate our image of reality, we find it difficult to imbue that image with a sense of unpredictability, which would thus acknowledge the possibility of its being unreal — we do not willingly present ourselves in doubt or in dissent.~~

~~On the playing field ambiguity is assigned to the marginal players, positioned along the sidelines, or to the blind spot in our individual frames of reference. The blind spot has trouble presenting itself — its image does not get produced because its motives are not delineated, they are not in the spotlight because we don't want to set eyes on them. Thus they have no way of entering into the game. Only when the marginal player picks them up and subsequently invades the pitch, can they tilt the dominant image in the game, more so when friends also join in.~~

Conflicting with our tendency to play out our formation of images so conservatively is the fact that, despite the knowledge that our individual capacity to form an image of reality is limited, it is in our nature to allow ourselves to be motivated by that image. Surely it is precisely because of these contradictions that we, in the construction of our image- should acknowledge the role of the trivial – the inherent fickleness of reality within our formation of images? And isn't it precisely the power which we glean from our image of reality that motivates us to distinguish those contradictions morally and ethically? The contradiction is complete, precisely because we seek a firm foothold, because we are so keen to bind ourselves to our image of reality – all that which makes us human, manifests itself within our formation of images – our morals and our sins, our freedom and our lack of freedom.

~~The impotence of the image~~
~~Precisely its inherent unpredictability — its possible inessen-~~

~~2- Werkelijkheid als speelbord~~
Het is in ons 'beeld van de werkelijkheid' dat we onze werkelijkheid manifesteren. In het spel waarin we onze beeldvorming construeren komen we tot de moraal van onze eigen werkelijkheid en een ethiek van de werkelijkheid die op het spelbord geld.

~~Op dit speelbord kunnen we gebruik maken van verschillende persoonlijke capaciteiten en competenties. Hoe beter we informatie kunnen verwerken — door analytisch vermogen en uitdrukking — hoe beter we het spel kunnen spelen. Hoe overtuigender de informatie die we tegenkomen — als kwantitatieve autoriteit of als kwalitatief argument — hoe sterker we ons kunnen manifesteren door die informatie in ons beeld van de werkelijkheid te verdisconteren.~~

~~Omdat het spel van het leven zich manifesteert binnen de beeldvorming is design een krachtig fenomeen. Juist design kan onze overtuiging vormgeven, zaken polijsten.~~

~~Het inherent conservatisme van beeldvorming~~
Maar al te graag houden we vast aan houvast en maar al te graag verwijzen we naar vertrouwde en bewezen beelden om dat houvast te bevestigen. Als mens verkiezen we overtuiging boven twijfel en onder elkaar verkiezen we de overeenkomst boven het probleem. Ons beeld van de werkelijkheid rust graag op een status-quo en manifesteert zich graag gepolijst. Omdat we ons beeld van de werkelijkheid behoudend opvoeren, is de werkelijkheid die we aan de hand van onze beeldvorming praktiseren inherent conservatief. Op het speelbord heerst de status-quo; domineert een affirmatieve werkelijkheid. Vanwege de houvast die de status-quo het individu biedt en de moeizame erkenning van ambiguïteit is het beeld een sterke kracht voor een conservatieve politiek. Ambigue thesen zijn makkelijk in diskrediet te brengen

~~Ambiguïteit van beeldvorming~~
In onze behoefte ons beeld van de werkelijkheid te bevestigen, is het lastig om dat beeld als contingent, en daarmee als mogelijk onwerkelijk, te bespelen; we manifesteren ons niet graag in twijfel of problemen.

Op het speelbord is ambiguïteit toebedeeld aan de speler van de marginaliteit, gepositioneerd aan de zijlijn, of aan de blinde vlek in ons individuele referentiekader. De blinde vlek heeft moeite zich te presenteren: haar beeld wordt niet gemaakt omdat haar motieven niet worden uitgetekend, ze wordt niet uitgelicht omdat we ze niet willen zien. Ze heeft dan ook geen toegang tot het spel. Pas wanneer de marginale speler haar oppakt en vervolgens invalt in het spel, kan hij het in het spel dominante beeld laten kantelen, zeker wanneer zijn vrienden ook aanschuiven.

Contradictoir aan het gegeven dat we onze beeldvorming zo conservatief uitspelen, staat het menselijk gegeven dat we, ondanks de wetenschap dat onze individuele capaciteit om ons beeld van de werkelijkheid te vormen beperkt is, toch gemotiveerd raken door dat beeld. Zijn het niet juist vanwege deze contradicties dat we in de constructie van onze beeldvorming meer

erkentelijk zouden moeten zijn aan het triviale; aan een inherente contingentie van de werkelijkheid binnen onze beeldvorming? En is het niet juist de kracht die we kunnen putten uit ons beeld van de werkelijkheid, die ons motiveert om deze contradicties moreel en ethisch te onderkennen? De contradictie is compleet: juist omdat we houvast zoeken, omdat we ons graag verbinden aan ons beeld van de werkelijkheid manifesteert zich binnen onze beeldvorming alles wat ons menselijk maakt: onze moraal en onze zonde, onze vrijheid en onze onvrijheid.

~~De onmacht van het beeld~~
Juist in haar inherente contingentie — mogelijke niet-noodzakelijkheid — is het beeld moreel en ethisch triviaal. Het speelbord van de werkelijkheid is onderhevig aan dezelfde ambiguïteit als het beeld van de werkelijkheid dat elke willekeurige speler hanteert. Wanneer de spelers aan het bord wisselen, wanneer de marginale persoon aanschuilt of de blinde vlek zich aandient, kan de capaciteit om informatie te verwerken of de overtuigingskracht van aanwezige informatie wisselen. De werkelijkheid is weerbarstig: wat mooi gepolijst lijkt kan even later uitgedroogd zijn en barsten vertonen. Toch resulteert ook zo'n wisseling weer in een nieuwe status-quo.

3. Het politieke aura van het beeld
Door de dominantie van de inherente consistentie van het beeld, manifesteert ambiguïteit zelden. Juist daarom is het interessant wanneer dit gebeurt, wanneer er zich beelden aandienen die ambiguïteit sterk manifesteren. Zulke beelden manifesteren een morele twijfel of een ethisch probleem. Als blinde vlek – als een concept dat zich aandient – verstoort ze de inherente verondersteld consistentie van het beeld van de werkelijkheid. Wanneer ze zich vervolgens communicatief manifesteert als marginale speler - in beeld en als informatiebron – bevraagd ze de fundamenteën van het speelbord. Het kan zelfs leiden tot een verandering van de status-quo. Ze is niet sluitend maar ontsluitend. Hierin bedrijft ze politiek.

Tegelijkertijd herkennen we in haar aanwezigheid een aura. Enerzijds een aura wat een fundamentele werkelijkheid in zichtbaarheid laat toenemen en zo mee laat wegen in ons individuele beeld, anderzijds als een aura dat een vacuüm op het speelbord legt waarbinnen nieuwe configuraties ruimte worden geboden. Zodra dit aura herkend wordt, is haar politiek niet meer twijfelachtig of problematisch, maar wordt het speelbord verruimd, kunnen nieuwe spelers toegang vinden en kan nieuwe informatie instromen. Zodra ze erkend wordt is ze geïntegreerd in de inherente consistentie van onze beeldvorming op het speelbord en is ze, wederom, deel aan de status-quo.

Echter: wanneer dit politiek aura zich manifesteert is ze controversieel, is ze voor velen een parasiet. Ze staat voor chaos en veroorzaakt wantrouwen en onrust bij diegene die zich in hun houvast bedreigd voelen. Voor hen is ze een klokkenluider die in de winter hun warm en behaaglijk huis doorlucht omdat hij vind dat het lam en muf is.

~~tiality — makes the image morally and ethically trivial. The playing field of reality is susceptible to the same ambiguity as the image of reality that each random player employs. When the players on the field switch, when the marginal players join in or when the blind spot announces itself, the capacity to process information or the persuasiveness of the available information can alter. Reality is stubborn — that which is at first beautiful and polished can shortly become dried out and show cracks.~~ Nonetheless, such a take-over also results in a new status quo.

3. The political aura of the image
Through the domination of the intrinsic consistency of the image, ambiguity is seldom manifested. It is therefore particularly interesting when this does happen – when images occur that are a powerful manifestation of that ambiguity. Such images reveal a moral doubt or an ethical problem. As a blind spot – as a concept that presents itself – ambiguity disturbs the imagined intrinsic consistency of the image of reality. When, subsequently, the ambiguities communicatively manifest themselves as marginal players – as images and as sources of information – they open up the basis of the playing field to question. This can even lead to a change in the status quo. Something not closed but, rather, opened up to discussion. As such, they perpetrate politics.

At the same time, we are aware of an aura around their political presence. On the one hand, this political aura allows a more fundamental reality to increase in visibility, allowing it to gain ground from our individual image. On the other hand as an aura that places the playing field in a vacuum in which there is space for new configurations. As soon as this aura is recognised, its politics are no longer doubtful or problematic, instead, the playing field is cleared, new players can enter the game and new information can flow in. As soon as the aura is recognised it is integrated into the intrinsic consistency of our formation of images on the playing field and becomes, once again, part of the status quo.

However, when this political aura manifests itself it is controversial, and, for many, it is parasitic. It stands for chaos and causes mistrust and agitation in those who feel their foothold threatened. For them it is an alarm bell sending the cold winter air coursing through their snug, warm house because it's been deemed musty and ineffective.

From the outset ambiguity is, at the very least, something double-edged. Although it is subversive in comparison to the status quo of the inherent consistency of the image- ambiguity is very inconsistent. It shows, precisely through the imaginary power of its aura, that doubt and discrepancy are human, and crying out for recognition.

4. In conclusion
Precisely because the game surrounding the formation of images is so dynamic and the current reality on the playing field so stubborn, the image itself is a powerful player. In spite of all this, and specifically in the relationship of the internal dy-

namics of the image through the players and the status quo, this dynamic game determines the reality of our lives. This is borne out in the dynamism of the image of reality.

Despite the fact that in our desire for a firm foothold, we generally ignore the intrinsic fickleness of our image of reality, by allowing ourselves to be fed by the persuasiveness of select information; the image is able to present itself to us in a different manner and it is possible for the image to manifest its internal ambiguity as a political aura. Here the image presents itself as an independent and communicative progressive potentiality.

The political aura of the image will be seen as subversive by the supporters of the image of the status quo. Fundamentalists will experience this as destructive. With the conservative advance in the formation of images – democratisation run wild – emancipation has become open to question. The political aura of the image is actually, first and foremost, an appeal for reflection – it calls on us to become conscious of our individual capacity to process the images with which we form our own reality. At the same time, at the moment when we play out our image of reality, we should contemplate, for a moment, its conservative nature. Truth is in the eye of the beholder, but there too lurks its responsibility and there can also be a source of power. When, in the formation of images, motives are wielded with integrity, more can be got out of them. Image formation lacks power in terms of the determination of truth, but has, specifically through the motivating force of the political aura of the image and based on fundamental human traits, a powerful potential to operate meaningfully. There is no sin and there is no salvation. There is only responsibility.

Ambigüiteit is in aanvang dubbelzinnig; ten minste dual. Alhoewel ze subversief is ten opzichte van de status-quo van de inherente consistentie van het beeld, is zij juist inconsistent. Ze toont aan, juist in de beeldende kracht van haar aura, dat de twijfel of het probleem menselijk zijn en roept op om dit te erkennen.

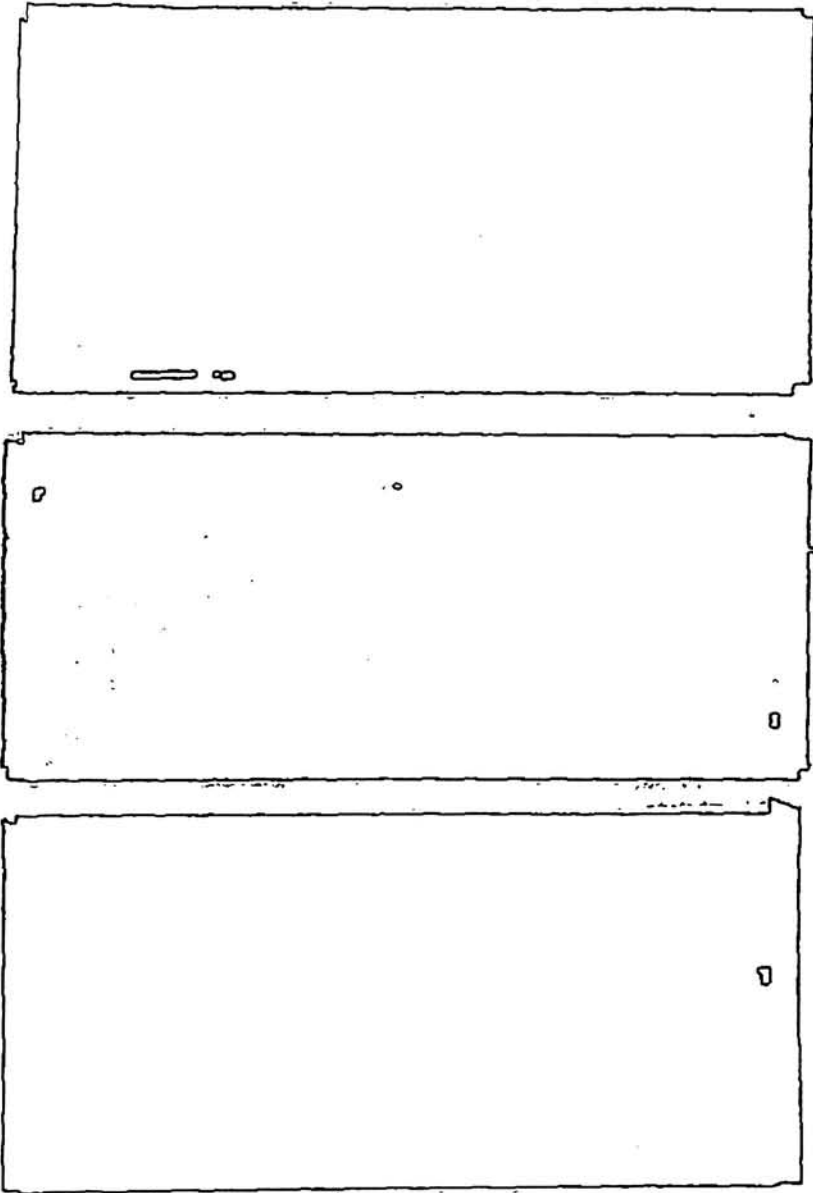
4. Tot slot

Juist omdat het spel rond beeldvorming zo dynamisch is en de geldende werkelijkheid op het speelbord zo weerbarstig is, is het beeld zelf een krachtige speler. Dit dynamisch spel bepaald, ondanks alles en juist in de relatie van interne dynamiek van het beeld door de spelers en de status-quo, de werkelijkheid van ons leven. Dit wordt bevestigd in de dynamiek van het beeld van de werkelijkheid.

Ondanks dat we de inherente contingentie van ons beeld van de werkelijkheid veelal negeren in onze behoefte aan houvast en laten voeden door de overtuigingskracht van selecte informatie, kan beeld zich anders tot ons vormen en is het mogelijk dat het beeld haar innerlijke ambigüiteit manifesteert als politiek aura. Hier toont het beeld zich als een onafhankelijk en communicatief progressief potentieel.

Het politiek aura van het beeld zal door aanhangers van het beeld van de status-quo als subversief worden ervaren. Door fundamentalisten zal ze als destructief worden ervaren. Met de conservatieve opmars van de beeldvorming, een doorgesloten democratisering, is emancipatie discutabel geworden. Het politieke aura van het beeld doet echter eerst en vooral een beroep bezinning; ze roept ons op om ons bewust te worden van onze individuele capaciteit om de beelden, waarmee we ons beeld van de werkelijkheid vormen, te kunnen verwerken. Tevens roept ze ons op om, wanneer we ons beeld van de werkelijkheid gaan uitspe- len, stil te staan bij haar conservatieve aard. Waarheid is in the eye of the beholder, maar daar schuilt ook haar verantwoordelijkheid en daar kan kracht uit wor- den geput. Wanneer motieven in beeldvorming integer worden gehanteerd, is er meer te halen. Beeldvorming is onmachtig in waarheidsvinding maar heeft, juist in motivatie door het politieke aura van het beeld, een machtig potentieel om op basis van menselijke funda- menten betekenisvol te opereren. Er is geen zonde en er is geen zaligheid. Er is enkel verantwoordelijkheid.

2.3.3 Werkwijzen

” Ook de AVD heeft deze ontwikkeling geconstateerd, zie AVD (2006, p. 17-18).

[REDACTED]

Repercussie

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

DEEL 2

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Onomatopée 73: Research Project
The revelation of the concealed
Politics (in)form: Freedom of Information Act results

Curators and editors / curatoren en redactie
Freek Lomme and Renée Ridgway

Project management
Freek Lomme

Texts / teksten
Freek Lomme
Renée Ridgway
Rick van Amersfoort
Simon Ferdinando

Graphic design / grafisch ontwerp
Eric de Haas

Printing / druk
Lecturis

Screenprint / zeefdruk
Freek Lomme
Lara de Greef

Translations / vertalingen
Freek Lomme
Jimini Hignett
Renée Ridgway
Sandrijn van den Oever
Urok Shirhan

Edition / oplage
250

Made possible thanks to / mogelijk gemaakt door
Municipality of Eindhoven and Mondriaan Fund

Special thanks to / extra bedankt
Saskia van der Kroef
Simon Ferdinando
Urok Shirhan
Buro Jansen & Janssen

Onomatopée
Bleekstraat 23
NL 5611 VB Eindhoven
The Netherlands
www.onomatopée.net
info@onomatopée.net

© 2012, Onomatopée

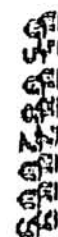
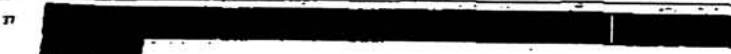
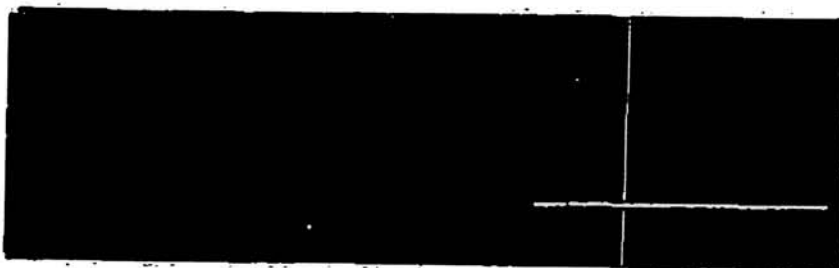
ISBN: 978-90-78454-82-3

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission from the authors and the publisher.

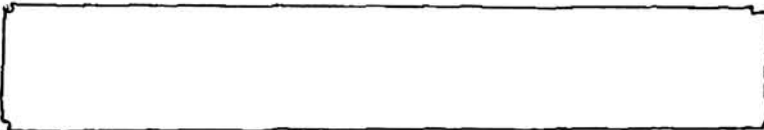
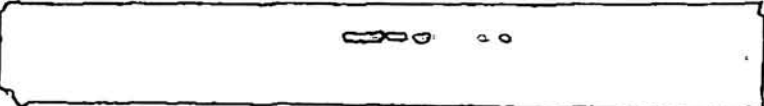
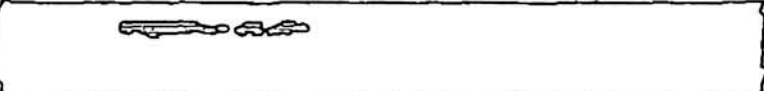
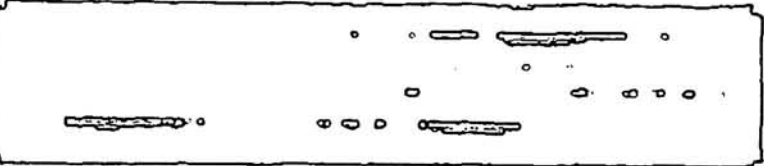
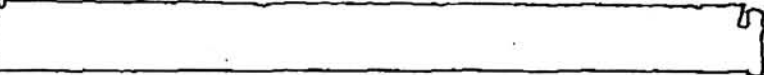
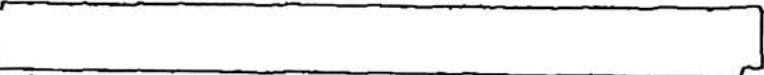
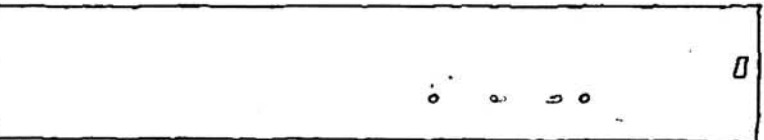
in huisvesting kosten vaak geld. Geld voor de financiering van terrorisme kan onder andere worden gewonnen uit handel in verdovende middelen of valse papieren. Financiële en niet-financiële facilitering lopen vaak door elkaar heen.

2.4.3 Voorbereiding aanslagen

Conclusies

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.

0

0

While revealing realities is in the forefront of visual culture, concealed images barely draw any public interest: simply because their subject is hidden and their existence is non-existent in the public eye. But who is concerned with the 'redaction' of documents and why is this so important?

Artist Renée Ridgway delved into the archives of Buro Jansen & Janssen, an investigation agency that monitors the police, judiciary and intelligence services using the Wob (The Freedom of Information Act (FOIA) as one of its research tools. Taking a critical stance on governmental policies and actions, Ridgway selected various files as readymades of political aesthetics. These A4s are palimpsest —censored texts merging into newly created and visually potent images.

This publication displays these redacted documents and reviews its communicative capacity. Renée Ridgway seeks to contextualize the past in relation to the present through a re-deployment of the performative use of the archive. In diverse reflections artist /writer Simon Ferdinando traces the potentiality and relevance of this artistic turnover whilst Rick van Amersfoort of Buro Jansen & Janssen pragmatically positions the Wob and its (im)possibilities. Onomatopee director Freek Lomme addresses the political ambiguity in the aura of the image in order to reach out to its communicative qualities.

The revelation of concealed data might very well both acknowledge and deepen our understanding of rights and wrongs via the political presence of the image. It also questions to what extent we can consume and interpret information. As a counterweight to this power, this project allows a possibility not only to reveal the concealed but even more so to reaccess its implications.

Terwijl een visuele cultuur van ontluisterende werkelijkheidsbeelden krachtig naar voren treedt, hebben we bijna geen interesse in verborgen beelden. Deze beelden krijgen nauwelijks aandacht, gewoonweg omdat hun onderwerp verduisterd is. Maar: wie zijn er eigenlijk bezig met het 'bewerken' van documenten en waarom is dit zo belangrijk?

Kunstenaar Renée Ridgway doorzocht de archieven van Buro Jansen & Janssen, een onderzoeksbureau dat de politie en het justitieel apparaat doorlicht. Zij maken gebruik van de Wob (Wet Openbaarheid Bestuur) om inzage te krijgen in al datgene wat verborgen wordt. Vanuit haar kritische positie ten aanzien van het overheidsbeleid selecteerde Ridgway diverse documenten die ze omzette in readymade politiek esthetische kunstwerken. Door het beeld centraal te stellen veranderen de A4tjes, met hun uitgesproken gecensureerde teksten, in nieuwe documenten of beelden met een visuele zeggingskracht.

Deze publicatie toont deze geredigeerde documenten en bespreekt hun communicatieve capaciteit. Renée Ridgway positioneert dit archief door middel van een herschikking; in haar introductie bespreekt ze deze contextuele verschuiving. Vervolgens traceert kunstenaar / schrijver Simon Ferdinando de artistieke potentie en de actuele relevantie hiervan, terwijl Rick van Amersfoort van Buro Jansen & Janssen de Wob en haar (on)mogelijkheden op pragmatische wijze neerzet. Onomatopee directeur Freek Lomme, ten slotte, agendaert de politieke ambiguïteit in het aura van dit beeld, om dicht bij haar communicatieve kwaliteiten te komen.

De openbaring van nieuwe gegevens bekrachtigt en verdiept ons begrip van goed en fout via het politieke gewicht van het beeld en stelt de vraag in hoeverre we de informatie kunnen lezen en interpreteren. Als tegenwicht in onze informatiecultuur, biedt dit project niet alleen de mogelijkheid om het verborgene te herontdekken maar biedt ze tevens de mogelijkheid om ons te verhouden tot bronnen van verborgen informatie.

